

מ"ת 57411/11/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בחדרה

מ"ת 57411-11-21 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

בפני	כבוד השופטת קרן אניספלד
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	פלוני (עציר)

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המתנהלים נגדו בת"פ 57377-11-21.

א. ברקע הבקשה

1. נגד המשיב, יליד שנת 1996, הוגש כתב-אישום אשר מייחס לו עבירות איומים, הפרת הוראה חוקית, היזק בזדון ותקיפת עובד חירום.

2. אלו עובדות כתב-האישום: ביום 21.11.2021 הורה בית-משפט השלום בחדרה על שהייתו של המשיב במעצר בית מלא בבית חברו בפרדס-חנה עד יום 26.11.2021 בשעה 10:00 (להלן **ההחלטה על מעצר בית**). בתאריך 22.11.2021 סמוך לשעה 21:30 הגיע המשיב לחדר-מיון בבית-החולים "שער מנשה" (להלן **בית-החולים**) ודרש להתאשפז; הרופאה שעבדה באותה עת במקום (להלן **הרופאה**) סירבה לאשפזו בשל היעדר הצדקה רפואית. או אז קילל המשיב את הרופאה ואת הצוות הרפואי באומרו: "**אני אזיין אותך, אני אגמור אותך**". מיד לאחר מכן חבט המשיב במכות אגרוף בחלון בחדר-המיון ושבר אותו, בעט מספר פעמים ברשת אשר מכסה חלון אחר במקום עד כדי ניתוקה וירק על הרופאה - תוך שהרוק שהתיז פגע בה.

3. שמעתי את טענות הצדדים ביום 30.11.2021. המבקשת עומדת על הבקשה ולמצער עותרת להפנות את המשיב להסתכלות פסיכיאטרית או לקבלת תסקיר מעצר טרם הכרעה סופית. המשיב סבור שיש לשחררו ולהסתפק בחלופה שכרוכה בהרחקתו מבית-החולים, ללא פיקוח אנושי ותנאים מגבילים משמעותיים מעבר לכך.

4. אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירות של איומים והיזק לרכוש בזדון. לטענת המשיב, אין תשתית ראייתית במובנה של הלכת **זאדה** [בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2)

133 (1996)) לגבי העבירות של הפרת הוראה חוקית ותקיפה; נטען עוד כי אם מתקיימת עילת מעצר, אזי היא מצויה ברף הנמוך באופן שמצדיק חלופה רופפת, מבוססת על הרחקה מגובה בהתחייבות עצמית, כזו שהציע המשיב. מאחר שהועלו טענות בהתייחס לחומר הראיות, תיק החקירה נלקח לעיון.

ב. דין והכרעה

נתתי את דעתי לטענות הצדדים ולחומר שבתיק החקירה. מצאתי שיש ראיות לכאורה שנושאות עמן פוטנציאל להרשעה לגבי כל המיוחס למשיב בכתב-האישום ובכלל זה העבירות של תקיפה והפרת הוראה חוקית. עילת המעצר - עילת המסוכנות, אינה ברף הנמוך כלל ועיקר אלא ממשית ועוצמתית. במכלול השיקולים, ובתוך כך היעדר חלופה מספקת ולו גם בדוחק שתענה על עילה זו, יש להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. כל האמור להלן הוא לכאורה בלבד, בשים לב לשלב הדיוני בו מצוי הבירור.

1. אדרש תחילה לעבירת הפרת הוראה חוקית. אין מחלוקת בדבר התקיימות היסוד העובדתי שלה [עמ' 5 לפרוטוקול ש' 19-20]. ההחלטה על מעצר בית ניתנה ביום 21.11.2021 בתיק מ"י 46903-11-21 על-ידי כב' השופט גולדברג, במעמד המשיב. דובר במעצר בית מלא בפיקוחו של מפקח ששמו ננקב בהחלטה ועל-פיה היה על המשיב לשהות במעונו של אותו מפקח.

2. אין טענה כי המשיב לא ידע על ההחלטה על מעצר בית או לא הבין את תוכנה ומשמעותה. כך עולה גם מהודעותיו בחקירה. עמדת המשיב כי לא התקיימה במקרה דנן עבירה של הפרת הוראה חוקית מושתתת כל-כולה על טענתו כי בעודו מצוי במעצר בית לפי ההחלטה חש ברע בשל מצב נפשי קשה ומחשבות אובדניות ולכן יצא ממקום מעצר הבית והגיע לבית-החולים; ממקום מעצר הבית נסע לבית-החולים באוטובוס [הודעת שניה של המשיב מיום 23.11.2021 בעמ' 1].

3. אין בידי לקבל טענה זו כעילה לעזיבתו של המשיב את מקום מעצר הבית על דעת עצמו, בלי שעשה כל ניסיון לקבל היתר כדין לכך - באמצעות בא-כוחו המייצגו נאמנה מטעם הסנגוריה הציבורית או בפניה טלפונית לתחנת המשטרה. כמה וכמה טעמים לכך. דווקא השכל הישר, אליו כיוון הסנגור בטיעונו, מחייב את דחיית טענות המשיב שנועדו להכשרת התנהגותו.

4. מהודעותיו של המשיב במשטרה ניכר שאותו מצב נפשי שבו תלה את יציאתו על דעת עצמו ממקום מעצר הבית לא היה דבר-מה חדש או פתאומי; הוא הדגיש כי דובר במצב נפשי אשר נמשך לכל אורך השבועיים שקדמו לכך [הודעה ראשונה של המשיב מיום 23.11.2021 בעמ' 2 והודעה שניה מאותו תאריך בעמ' 1]. במהלך אותם שבועיים היה המשיב עצור לפרקים בשל תלונות של אמו נגדו; בתוך כך הובא גם לפני ושחרר על-ידי בתנאים - זאת במועד אשר קדם למתן ההחלטה על מעצר בית שהפרתה מיוחסת למשיב כעת. בהליך לפני, כמו גם בהליך לפני כב' השופט גולדברג, יוצג המשיב על-ידי עורך-דין - בא-כוחו הנוכחי. בדיון לפני המשיב הפגין ערנות ומעורבות וכאשר סבר שבא-כוחו אינו מדייק בדבריו, הקפיד לתקנו. בדיון לפני

בהליך מעצר הימים וכך גם בדיון לפני כב' השופט גולדברג ניתנה למשיב הזדמנות לבקש את הבאתו לבדיקת מצבו הנפשי במסגרת אמבולטורית תוך מתן ביטוי לכל מצוקה נפשית אשר טעונה התייחסות. הוא נמנע מכך, ויש לדבר משקל ומשמעות.

5. נסיעתו של המשיב לבית-החולים באוטובוס מתיישבת גם היא עם היעדר מצב רפואי אקוטי שחייב יציאת חירום חד-צדדית של המשיב ממקום מעצר הבית, ללא כל ניסיון לקבל היתר לכך על-ידי פניה לבית-המשפט באמצעות בא-כוחו או פניה טלפונית לתחנת המשטרה שבה נחקר. בעניין זה, מקובלת עלי עמדת המבקשת כי אילו סבל המשיב ממצב חירום שאינו סובל דיחוי, כי אז היה עליו להזעיק למקום מעצר הבית אמבולנס לשם בדיקתו בלי שהדבר יהיה כרוך בהפרתה של הוראה חוקית. אילו נבדק המשיב באופן זה והגורם המקצועי הבודק היה מוצא שיש לפנות את המשיב לקבלת טיפול בבית-החולים, או אז לא הייתה יציאתו ממקום מעצר הבית מכוונת הפרה של הוראה חוקית. לא אלו הם פני הדברים במקרה דנן.

6. לבסוף, כשם שהמשיב אינו עשוי להשים עצמו ערכאת ערעור על החלטה שיפוטית שהורתה על שחרורו בתנאים ולמלאה רק באופן חלקי, כטוב בעיניו, כך הוא אינו עשוי להשיג ולערער על החלטת הרופאה שבדקה אותו בבית-החולים באירוע המתואר בכתב-האישום. הרופאה קבעה שאין הצדקה רפואית לאשפוזו של המשיב. היא עשתה כן חרף היכרותה עם הרקע של המשיב בתחום הנפשי, כעולה מן התיעוד הרפואי שמצוי בתיק החקירה. טענת המשיב כי בניגוד למתועד ברשומה הרפואית, אין לחובתו הרשעה בעבירת סמים, לא משנה מכך. בניגוד לרופאה, למשיב אין כל הכשרה רפואית; קביעת הרופאה לגבי משליכה על מבוקשו לטעון שהייתה הצדקה ליציאתו ממקום מעצר הבית - ולא כל שכן הצדקה הכרוכה במקרה חירום רפואי שטעון טיפול על-אתר. בדיקתו בבית-החולים אינה את הטענה לגמרי.

7. אפנה לקביעה במ"ת (מח' ב"ש) 19742-12-10 **מדינת ישראל נ' אלקינייב** (2012):

[...] יפים דברי כבוד השופט רובינשטיין בבש"פ 5981/11: 'מעצר בית הוא מעצר בית, הוא אינו המלצה אופציונאלית למילוי "לכשירצה". אכן, גם אם מעצר בית רחוק שנות אור (לטובה ממעצר מאחורי סורג וברית) עדיין יש בו אי נוחות, אנושית וכלכלית... אך אחרי ככלות הכל, האדם מצוי בביתו, יכול לתקשר באופן חופשי, ניתן לבקרו. יחד עם זאת, אין העצור במעצר בית אדון לא להפרתו על פי נוחות - בעניינים חשובים או דחופים ניתן כמובן לפנות לתביעה ולבית המשפט, ולא אלמן ישראל - ולא לאמירה או "קריצת עין" למפקחים לעניין שחרורם, גם המפקחים עצמם כמובן מחויבים בהתחייבותם'.

צודק ב"כ המבקשת, כי על רקע ההפרות של המשיב, מתגבשת כנגדו עילת מעצר עצמאית גם ללא ביצוע עבירות נוספות בעת שהפר את תנאי השחרור בערובה, כך שאין חובה על בית המשפט לבחון חלופת מעצר בעניינו. ראה לעניין זה בש"פ 7364/09, **מדינת ישראל נ' אדרי, שם נאמר, כי: 'מרגע שמופר אמון זה... יתקשה בית המשפט ליתן את האמון הנדרש בנאשם פעם נוספת'.**

באשר להסברו של המשיב, כי ההפרות בוצעו על רקע היזקקותו לטיפולים רפואיים

[...] אינני מקל ראש בצרכיו של המשיב, אך צרכים אלה ניתן למלא אחריהם באמצעות פנייה לפרקליטות או לבית המשפט, ולא בדרך בה נהג [...].

8. גישה זו, שאינה נכונה להסכין עם מעשה יציאה ממקום מעצר הבית ללא דיווח וקבלת היתר לכך מראש, באצטלה של צורך רפואי כביכול על-פי אבחנה רפואית עצמית של החייב במעצר בית - ואשר מתייחסת לכך בחומרה תוך כינון עילת מעצר עצמאית בשל כך, אינה קול בודד; היא מבטאת עמדה שיפוטית אחידה ועקבית [ור' למשל עמ"ת (מח' ת"א) 25646-09-14 **שמש נ' מדינת ישראל** (2014), עמ"ת (מח' מר') 6568-04-13 **בזק נ' מדינת ישראל** (2013), מ"ת (של' ב"ש) 40447-06-12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (2012), מ"ת (של' ב"ש) 14400-04-10 **מדינת ישראל נ' אברמוב** (2010)]. אני קובעת אפוא שיש ראיות לכאורה לכינונה של עבירת הפרת הוראה חוקית, ולא מתקיימות נסיבות מקלות או מצדיקות לגביה כפי שביקש המשיב לטעון.

9. הפרתו של המשיב את ההחלטה על מעצר בית - שאין לה הצדקה, והתפרעותו בבית-החולים בתגובה לסירוב של הרופאה לאשפוז, מתיישבות היטב עם הקביעות בתיקו הרפואי, לפיהן הוא מפגין קושי בדחיית סיפוקים וקבלת גבולות. עוד נקבע בתיק הרפואי: **"מוכר שנים כבעל הפרעות אישיות די סוציאלית עם התמכרות לסמים אורח חיים עברייני חוסר שיתוף פעולה בהליכי שיקום. עבר כמה אשפוזים במוסדנו בעקבות טענות ואיומים אובדניים, לא התגלו סימנים פסיכויטיים או אפקטיביים ברמה מג'ורית אך התנהגות מניפולטיבית, דרשנית ומנצלת מטופלים אחרים"**. אלו קביעות שמלמדות על מסוכנות שאינה מבוטלת, זאת לא רק כלפי אדם ספציפי שמשתייך לצוות הרפואי בבית-החולים אלא כלפי הציבור בכללותו.

10. בכך שהמשיב הוא שהזעיק משטרה לבית-החולים, כתום התפרעותו במקום כמתואר בכתב-האישום, אין ולא כלום. הדבר עולה בקנה אחד עם הקביעות בתיק הרפואי לגביו על-אודות התנהגות מניפולטיבית.

11. נוכח הדברים הללו בהתייחס לעבירת הפרת הוראה חוקית, לא ניתן לתת במשיב את האמון הדרוש לשם שחרורו לחלופה, קל וחומר חלופה רופפת ולא הולמת במובהק שנסמכת רק על התחייבותו העצמית. קביעה זו עומדת בעינה גם אילו דובר בהסתבכות ראשונה של המשיב עם החוק. אלא שלא אלו פני הדברים. לחובתו הרשעות קודמות לא מעטות שאינן ישנות החל משנת 2012 וכלה בשנת 2020, בגין אף ריצה עונשי מאסר. הרשעותיו כוללות עבירות של איומים, תקיפה סתם והפרות של הוראה חוקית, לצד עבירות רכוש לא מעטות. הרישום הפלילי מעיד על מי שחרף גילו הצעיר מקיים אורח חיים עברייני עקבי.

12. מתווספת לכך קביעתי כי יש בנמצא ראיות לכאורה בכמות ובאיכות הדרושה להרשעה גם בעבירת התקיפה שייחסה למשיב יריקה לעבר הרופאה ופגיעתו של הרוק בה. בטיעונו ביקש המשיב לבודד את הראיות שנמצאות בנושא זה בתיק החקירה, אך אין לכך מקום. המכלול הראייתי לגבי עבירה זו מספיק ומספק לצרכי אמת-המידה של ראיות לכאורה בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים. בהודעה של הרופאה מיום 22.11.2021 צויין שהמשיב ירק עליה בעודה נמצאת במרחק של כמטר אחד ממנו, ונתזי הרוק פגעו

בה [שם, ש' 7, 18-19]. יש לכך תימוכין בעדות האחות שצינה גם היא כי המשיב ירק לעבר הרופאה תוך הדגשה כי הוא "ירק עליה" [הודעה מיום 23.11.2021 בעמ' 2].

13. לא מתקיים אפוא כרסום ראייתי לגבי עבירת התקיפה, ודאי לא במידה שתצדיק קביעה כי אין ראיות לכאורה להוכחתה; טענות המשיב לגביה, דינן להתברר בהליך העיקרי. הדברים אמורים גם במזכר שערכה השוטרת רים סלימאן ביום 23.11.2021 לשם תיעוד שיחתה עם הרופאה. השוטרת היא עדת תביעה ורשאית להגיש את המזכר כראיה לכך שהדברים אשר תועדו בו נאמרו לה על-ידי הרופאה בשיחה עמה. הערכת המשקל והמשמעות שיש לכך נתונה במובהק לבית-המשפט שידון בתיק העיקרי.

14. בדונו בבקשה למעצר עד תום ההליכים ייתן בית-המשפט דעתו לשאלת קיומה של הלימה בין החלטה שמורה על מעצר לבין מתחם העונש ההולם בגין המיוחס למשיב בכתב-האישום, אם יורשע בסופו של יום [בש"פ 634/10 אפללו נ' מדינת ישראל (2010)]. לא מדובר בשיקול יחיד או מכריע אלא בדבר-מה שהוא חלק ממכלול השיקולים שחולשים על הכרעה בבקשה. במקרה דנן, אין מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה לגבי העבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד. בגין עבירות אלו הוטל על המשיב במסגרת הרשעתו האחרונה מאסר על תנאי למשך חמישה חודשים שהינו בר הפעלה - הן בגין עבירת האיומים המנויה בכתב-האישום הנוכחי והן בגין עבירת הרכוש שעונשה לפי סעיף 452 בחוק העונשין הוא מאסר שלוש שנים, באופן שעונה על התנאי הספציפי שנקבע בגזר-הדין שניתן נגד המשיב ביום 30.12.2020 בת"פ 56262-08-20. קיומו של מע"ת בר-הפעלה למשך תקופה בת חמישה חודשים מאיין כל חשש כי בגדרי מעצרו ישהה המשיב מאחורי סורג ובריח למעלה מהתקופה שהיה נגזרת עליו כעונש מאסר, אילו הורשע בתיק העיקרי בכל המיוחס לו או למצער בחלקו.

15. בדונו בבקשה למעצר עד תום ההליכים, על בית-המשפט ליתן דעתו למיהות העושה ולמהות המעשה. על מיהות המשיב עמדתי לעיל; הדיון שהתמקד בו הולך למסקנה כי מתקיימת לגביו עילת מעצר ברורה של מסוכנות. בחינת מהות המעשה מוליכה לאותה תוצאה עצמה. כתב-האישום מייחס למשיב התנהלות של בריונות בבית-חולים - מרחב ציבורי, כלפי הצוות הרפואי, תוך איומים, תקיפה ופגיעה ברכוש. עבירת ההיזק לרכוש שיוחסה למשיב אינה ברף תחתון של חומרה: הוא חבט ברכוש בבית-החולים בעוצמה כזו שדם ניגר משתי ידיו גם בעת שהובא לחקירה לאחר האירוע, במהלך מעצרו. יש לכך ביטוי, לרבות בתיעוד חזותי, בחומר החקירה. אין מקום לסובלנות חברתית או שיפוטית כלפי התנהלות כזו - זאת לא רק בשלב גזירת-הדין בתיק העיקרי במקרה של הרשעה, אלא גם בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים. הדבר נעשה בהקשר הספציפי של בחינת קיומה של עילת מעצר בשל מסוכנות ולא חלילה בגדרי גישה שמסקיפה על מעצר כמקדמה על חשבון העונש. מדובר במסוכנות כלפי הציבור בכללותו, והיא אינה מוגבלת לרופאה-המתלוננת או לצוות הרפואי בבית-החולים.

16. ניתן לכך ביטוי בהכרעות שיפוטיות בהליך פלילי לגופו. בע"פ 5280/14 פלוני נ' מדינת ישראל (2015) נקבע כך:

[...] יש שההרתעה היא כללית ומופנית כלפי אינטרס ציבורי מובהק. לעיתים, תופעה חוזרת ונשנית כלפי סוג של נפגעים מחייבת את בית המשפט לומר את דברו בצורה ברורה. הגנתם של עובדי לילה, שבאים במגע עם קהל, אינה הפקד. עבודה כזו, מטבעה, אינה קלה. [...] אין להשלים עם המציאות לפיה עבודתם כרוכה בסיכון [...]. יעיד על כך המקרה דנן. ההתנהגות העבריינית אינה כוללת, למשל, ממד כספי - סירוב לשלם את החוב הכספי עבור השירות - אלא אלימות לשמה. זאת מהטעם שמעטה עלטה יורד על העיר, ומשלה את פורע החוק לחשוב שהמרחב הציבורי הוא בבחינת "ג'ונגל" שלית דין ולית דיין בו. בהינתן תופעה נלוזה זו, בית המשפט חייב להלחם כנגדה.

אפנה גם לע"פ 4565/13 חאלד נ' מדינת ישראל (2013):

בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי (ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2) 172 (1972); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [...] (13.8.2008); דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [...] (11.7.2011)). עובדי הציבור "חשופים בצריח" - כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אך הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו.

17. ניתן לכך ביטוי גם בהחלטות בגדרי בקשות למעצר עד תום ההליכים, תוך קביעה כי במקרים דומים מתקיימת עילת מעצר מחמת מסוכנות שמחייבת מעצר עד תום ההליכים [ר' עמ"ת (מח' חי') 26783-04-16 קרין נ' מדינת ישראל (2016)]. בית-המשפט קבע שם כי לא ניתן להקטין באורח ממשי את המסוכנות שמשקפת לביטחון הציבור באמצעות חלופה בשים לב למיחוס לנאשם, לעברו ולכך שהוא עלול לסכן בכל רגע נתון את הציבור הרחב ואת כל אחד מיחידיו ללא קנטור, התגרות או היכרות מוקדמת. התפרצותו של המשיב כאן אל-עבר הצוות הרפואי שטיפל בו בבית-החולים - באיומים, ביריקה שעולה כדי תקיפה ובהשחתת רכוש, והכול כשהוא חוטא ביודעין בהפרת הוראה חוקית, מחילים עליו את אותה-אמת מידה. נוכח הקביעות שצוטטו לעיל בתיקו הרפואי, המסוכנות הגלומה בו היא כלפי כולי-עלמא [ור' גם עמ"ת (מח' חי') 27950-07-16 פלוני נ' מדינת ישראל (2016)], שם הורה בית-משפט על מעצרו עד תום ההליכים של מי שהועמד לדין בגין עבירות תקיפת עובד הציבור, ניסיון לתקיפת עובד הציבור והתנהגות פרועה במקום ציבורי שנעשו על-ידי הנאשם במרכז לבריאות הנפש "מעלה כרמל"].

18. בכל מקרה ומקרה, גם בהתקיים ראיות לכאורה ועילת מעצר, מחובתו של בית-המשפט לתור אחר חלופה שתענה על העילה ופגיעתה בחירות הנאשם פחותה מזו הכרוכה במעצר בפועל. אילו הציג המשיב חלופה של ממש שכרוכה בפיקוח אנושי הדוק ומספק - ואיננו הפיקוח לו היה נתון בעת שחטא בהפרת הוראה

חוקית, אזי היה מקום לבוחנה, במישרין על-ידי בית-המשפט ובהיתכנות גבוהה גם תוך היזקקות לתסקיר שירות המבחן, זאת על-רקע המורכבות אשר מצטיירת מתיקו הרפואי של המשיב. אלא שהמשיב לא הציג כל חלופה של ממש. לאור האמור לעיל, לא ניתן להסתפק ולו בדוחק בחלופה שביסודה הרחקה מבית-החולים המגובה בהתחייבות עצמית של המשיב. חלופה כזו אינה הולמת כלל ועיקר, אפילו נלוותה אליה הפקדה כספית בסכום משמעותי (תנאי שספק רב אם יש בידי המשיב למלאו).

19. משלא הוצגה חלופה מתאימה, אין כל מקום להשחית לשווא את משאביו של שירות המבחן אשר מצויים בחסר ולהפנות אליו את המשיב לשם הכנת תסקיר. נוכח קביעתה של הרופאה כי אין בנמצא עילה שתצדיק את אשפוזו של המשיב, אף לא ראיתי מקום להפנותו לבדיקה נוספת מעבר לזו שנעשתה בסמוך לפני מעצרו. גם בדיון לפני, לא ביקש המשיב להורות כי אם יוארך מעצרו, אזי יופנה למעצר בתנאי אשפוז לשם קבלת חוות-דעת רפואית לגביו.

20. בטענות המשיב בכל הנוגע להיזקקותו לטיפול ברישיון בקנאביס רפואי אין כדי לשנות מכך. לפיקוח שב"ס נתונים עצורים רבים שנזקקים לטיפול רפואי, תרופתי או אחר. בכך שהמשיב זקוק לקנאביס ברישיון אין כדי להקים חסינות מפני מעצר. זאת ועוד: בית-המשפט כבר נתן הוראות שתבטחנה כי המשיב יקבל את הטיפול הנחוץ במהלך מעצרו; ביום 30.11.2021, אחרי הדיון ומתן ההחלטה בסופו, הוגשה הודעה של שב"ס שכך יעשה.

ג. סיכומם של דברים

1. על-יסוד כל האמור לעיל אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.
2. אם יבקש המשיב להציג חלופה ראויה שכרוכה בפיקוח אנושי איכותי והדוק, יוכל לעשות כן בלי שיידרש להצביע על חלופה הזמן או שינוי נסיבות - ואזי ייקבע דיון לשם בחינת החלופה.
3. במהלך מעצרו יהא המשיב נתון להשגחה מרבית נוכח טענותיו על-אודות מצב אובדני.
4. תיק החקירה מוחזר לידי ב"כ המבקשת.
5. ככל שההחלטה תפורסם הדבר יעשה בחיסוי פרטיו של המשיב נוכח הציטוטים מתיקו הרפואי.

החלטה זו מהווה צו מעצר עד תום ההליכים.

ניתנה והודעה היום כ"ח כסלו תשפ"ב, 02/12/2021 במעמד הנוכחים.

עמוד 7

קרן אניספלד, שופטת